

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 10. 2022, sp. zn. 2 To 70/2022, ECLI:CZ:VSOL:2022:2.TO.70.2022.1

Číslo: 9/2024

Právní věta:

Důvod pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie podle § 305 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. není naplněn, jestliže soud rozhoduje ve společném řízení o uznání rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, kterým byl uložen trest odnětí svobody, výměra jehož nevykonané části činí méně než 6 měsíců, a současně o uznání dalšího rozhodnutí tohoto jiného členského státu, kde výměra nevykonané části trestu odnětí svobody činí 6 měsíců nebo více.

Pozn.: Na právní větu nemá vliv novela ustanovení § 305 z. m. j. s., provedená zákonem č. 422/2022 Sb. s účinností od 1. 1. 2023.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 26.10.2022

Spisová značka: 2 To 70/2022

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Uznání a výkon cizozemských rozhodnutí

Předpisy: § 305 odst. 1 písm. e) z. m. j. s.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání odsouzeného R. D. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2022, sp. zn. 67 T 2/2022.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2022, sp. zn. 67 T 2/2022, bylo rozhodnuto tak, že se podle § 306 odst. 1 z. m. j. s. ve věci odsouzeného R. D., občana České republiky, toho času ve výkonu trestu odnětí svobody na území Rakouské republiky, uznává na území České republiky jednak rozsudek Okresního soudu pro vnitřní město Vídeň ze dne 31. 7. 2019, sp. zn. 18 U 334/19s, který nabyl právní moci dne 24. 11. 2021 ve spojení s rozsudkem Zemského soudu pro trestní věci Vídeň, kterým byl R. D. uznán vinným skutkem, právně kvalifikovaným jako pokus přečinu krádeže

podle § 15, § 127 trestního zákona Rakouské republiky, pokus přečinu utajení listin podle § 15, § 229 odst. 1 trestního zákona Rakouské republiky a pokus přečinu odcizení bezhotovostních platebních prostředků podle § 15, § 241e odst. 3 trestního zákona Rakouské republiky, za což mu byl uložen trest odnětí svobody na 3 měsíce nepodmíněně, přičemž skutek by mohl být podle právního řádu České republiky posouzen nejméně jednak jako pokus přečinu krádeže podle § 21 odst. 1 k § 205 odst. 1, písm. a), odst. 2 tr. zákoníku, jednak jako pokus přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 21 odst. 1 k § 234 odst. 1 tr. zákoníku, a jednak rozsudek Zemského soudu pro trestní věci Graz ze dne 6. 7. 2021, sp. zn. 18 Hv 53/21p, který nabyl právní moci dne 12. 7. 2021, kterým byl R. D. uznán vinným skutky, právně kvalifikovaným jako zločin těžké výdělečné krádeže, částečně vlámaním podle § 127, § 128 odst. 1 číslo 5, § 129 odst. 1 číslo 3, § 130 odst. 1 první případ a odst. 2 druhý případ trestního zákona Rakouské republiky, jako zločin odcizení bezhotovostních platebních prostředků podle § 241e odst. 1 a odst. 2 první a druhý případ trestního zákona Rakouské republiky, jako přečin odcizení bezhotovostních platebních prostředků podle § 241e odst. 3 trestního zákona Rakouské republiky, jako přečin utajení listin podle § 229 odst. 1 trestního zákona Rakouské republiky a jako přečin podvodného zneužití zpracování dat podle § 148a odst. 1 trestního zákona Rakouské republiky, za což mu byl uložen trest odnětí svobody na 34 měsíců nepodmíněně, přičemž uvedené skutky by mohly být podle právního řádu České republiky posouzeny nejméně jednak jako přečin krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku dílem dokonáný, dílem nedokonáný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 k § 205 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku, a jednak přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku. Současně bylo podle § 306 odst. 1 z. m. j. s. rozhodnuto, že se se shora uvedený trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců nepodmíněně uložený rozsudkem Okresního soudu pro vnitřní město Vídeň ze dne 31. 7. 2019, sp. zn. 18 U 334/19s, ve spojení s rozsudkem Zemského soudu pro trestní věci Vídeň ze dne 24. 11. 2021 a shora uvedený trest odnětí svobody v trvání 34 měsíců nepodmíněně uložený rozsudkem Zemského soudu pro trestní věci Graz ze dne 6. 7. 2021, sp. zn. 18 Hv 53/21p, vykoná. Podle § 306 odst. 1 za použití § 124 odst. 4 z. m. j. s. a § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku bylo odsouzený R. D. pro výkon těchto trestů zařazen do věznice s ostrahou.

II.

Odvolání odsouzeného

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolání odsouzený R. D. S napadeným rozsudkem se neztotožňuje, přičemž jej považuje za nesprávný. Sám s uznáním cizozemských rozhodnutí nesouhlasil a tento jeho nesouhlas i nadále trvá. Pokud by byl zařazen k výkonu trestu odnětí svobody v České republice, obává se o své bezpečí, neboť se zde nachází osoby, které by se mu mohly pomstít. Podle jeho názoru pak výkon trestu v Rakouské republice lépe napomáhá dosažení účelu uloženého trestu, systém v Rakousku považuje za vhodnější s ohledem na programy sociální nápravy a znovuzařazení do společnosti. Sám je srozuměn s tím, že po výkonu trestu odnětí svobody by byl vyhoštěn do České republiky, trest však hodlá vykonat na území Rakouska. Navrhl tedy zrušení napadeného rozsudku a ukončení řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného státu Evropské unie.

III.

Přípustnost a důvodnost odvolání

3. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu odvolacímu podle § 252 tr. ř. Z obsahu spisového materiálu bylo zjištěno, že opravný prostředek byl podán oprávněnou osobou, v zákonné lhůtě a svým obsahem naplnil i zákonem předepsané podmínky. Za této situace mohl tedy odvolací soud přezkoumat napadené rozhodnutí v intencích ustanovení § 254 tr. ř. a poté dospěl k následujícím závěrům.

4. Soud prvního stupně rozhodoval o uznání cizozemských rozhodnutí na základě dvou osvědčení Federálního ministerstva Rakouské republiky, vydaných na základě článku 4 rámcového rozhodnutí

Rady Evropské unie 2008/909/SSV o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii. Těmito osvědčeními bylo žádáno převzetí pravomocných rozsudků Okresního soudu pro vnitřní město Vídeň ze dne 31. 7. 2019, sp. zn. 18 U 334/19s, a Zemského soudu pro trestní věci Graz ze dne 6. 7. 2021, sp. zn. 18 Hv 53/21p, kterými byly odsouzenému R. D. uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody. Soud prvního stupně si správně vyžádal od orgánů Rakouské republiky dodatkové informace za účelem identifikace osoby odsouzeného a ve smyslu § 304 odst. 2 z. m. j. s. písemné vyjádření státního zastupitelství, správně také rozhodl o ustanovení obhájce odsouzenému pro řízení o uznání výkonu cizozemského rozhodnutí za situace, kdy si odsouzený přes výzvu soudu sám obhájce nezvolil. Tímto způsobem tak soud prvního stupně adekvátním způsobem reagoval na zajištění práv odsouzeného v daném řízení.

5. Pokud jde o vlastní rozhodnutí, nebyly zjištěny žádné skutečnosti, pro které by nebylo možno rozhodnout o uznání cizozemských rozsudků na území České republiky ve smyslu ustanovení § 302 odst. 2, odst. 3 nebo v § 304 odst. 1 z. m. j. s., a soud prvního stupně rozhodl podle § 306 odst. 1 z. m. j. s. o uznání obou výše uvedených rozhodnutí rakouských soudů. Přitom odvolací soud konstatuje, že se zabýval všemi skutečnostmi rozhodnými pro uvedené rozhodnutí. Je třeba konstatovat, ve shodě s odůvodněním napadeného rozsudku, na něž lze v podrobnostech odkázat, že bylo opatřeno stanovisko odsouzeného k převzetí obou rozhodnutí, toto stanovisko je nesouhlasné, avšak ze strany odsouzeného odůvodněno pouze kuse, zcela nekonkrétně a v tomto ohledu jsou stejné informace uvedeny i v podaném opravném prostředku. Soud prvního stupně správně dospěl k závěru, že i přes nesouhlas odsouzeného je možné převzetí obou cizozemských rozsudků, při splnění podmínek ustanovení § 300 odst. 1 písm. a), b) z. m. j. s., neboť v osobě odsouzeného jde o státního občana České republiky, který má na jejím území i obvyklé bydliště, a který také má na její území být vyhoštěn (příslušnými rakouskými orgány byl odsouzenému uložen zákaz pobytu na dobu deseti let). K osobě odsouzeného bylo dále zjištěno, že na území České republiky se nachází i jeho blízká rodina. Za dané situace lze tedy mít za to, že převzetí výše uvedených rozsudků není vázáno výhradně na souhlas odsouzeného.

6. Odvolací soud dále konstatuje, že se soud prvního stupně správně zabýval i zjišťováním skutečností, pro které by bylo možné neuznat rozhodnutí tak, jak je uvedeno v § 305 z. m. j. s. V této části je možné v plném rozsahu odkázat na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku, pokud jde o ustanovení § 305 odst. 1 písm. a), c), d), f), h), i) z. m. j. s. Soud prvního stupně se pak také správně zabýval možnou právní kvalifikací jednání, pro které byl odvolatel odsouzen v Rakouské republice podle české právní úpravy, i v tomto směru dospěl ke správným závěrům vyjádřeným i ve výrokové části napadeného rozsudku. Výhrady pak odvolací soud nemá ani k závěrům soudu prvního stupně ve smyslu ustanovení § 305 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. Faktem zůstává, že rozsudkem Okresního soudu pro vnitřní město Vídeň ze dne 31. 7. 2019, pod sp. zn. 18 U 334/19s, byl odsouzenému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na tři měsíce, na druhé straně je však třeba konstatovat, že odsouzený má vykonat další trest odnětí svobody z rozsudku Zemského soudu pro trestní věci Graz pod sp. zn. 18 Hv 53/21p, který výrazně přesahuje hranici šesti měsíců rozhodnou pro uznávací řízení. Je třeba mít za to, že ustanovení § 305 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. odpovídá článku 9 rámcového rozhodnutí Rady Evropské unie 2008/909/SVV, který je projevem zásady proporcionality a vychází z toho, že proceduru uznání výkonu rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie o nepodmíněném trestu odnětí svobody nemá smyslu uplatňovat tam, kde zbývající část trestu činí méně než šest měsíců. Závěr je tak kladen především na technickou a ekonomickou stránku vlastního předání odsouzené osoby. V daném případě, jak je již výše naznačeno, celková výměra trestů, které by měl odsouzený vykonat na území České republiky, přesahuje výrazně hranici šesti měsíců, o převzetí cizozemských rozhodnutí je rozhodováno současně v rámci jednoho řízení, lze očekávat rovněž společný výkon uložených trestů a za dané situace lze tak mít za to, že rozhodnutí o uznání cizozemských rozsudků na území České republiky plně odpovídá i výše zmíněné technické a

ekonomické náročnosti předání odsouzeného k výkonu trestu do České republiky, neboť v rámci „společného“ řízení se uvedené nároky žádným způsobem nezvyšují a nezpůsobují jak dožadujícímu státu, tak i státu, kde má být nepodmíněný trest vykonán, žádné další náklady či nutnost rozsáhlejších administrativních úkonů. I z tohoto důvodu lze tak napadený rozsudek v plném rozsahu akceptovat.

7. Pro uznání cizozemských rozhodnutí podle § 306 odst. 1 z. m. j. s. tak byly splněny všechny podmínky. Soud prvního stupně také správně rozhodl o tom, že tresty odnětí svobody na základě převzatých rozsudků budou vykonány a v tomto smyslu rovněž správně postupoval ve smyslu ustanovení § 124 odst. 4 z. m. j. s. a v návaznosti na to i § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. V dané věci nebyly žádné důvody pro případnou korekci uložených trestů ve smyslu ustanovení § 124 odst. 2 z. m. j. s. Závěrem je pak třeba konstatovat, že výkonem trestu odnětí svobody na území České republiky nedochází k žádnému zhoršení situace odsouzeného, jeho námitky v tomto směru jsou zcela nekonkrétní, nepodložené, přičemž je třeba poukázat i na tu skutečnost, že na území České republiky má odsouzený svoji blízkou rodinu a ani z tohoto pohledu tak napadené rozhodnutí nijak odsouzeného neomezuje. Napadený rozsudek je tak podle názoru odvolacího soudu zcela zákonný a správný, řádně odůvodněný, opravný prostředek odsouzeného nevedl žádné skutečnosti, který by jej mohly zvrátit, a proto také o něm bylo rozhodnuto, jak vyplývá z výroku tohoto usnesení.